

mændene, at der, som Prisforholdene nu er — og der er vel ingen, der tør forudse en Bedring i det første Aars Tid — maa ske en klækkelig Forhøjelse af disse Normalbidrag, ikke alene i de Amter, jeg nævnedes udtrykkelig. I modsat Fald vil det gaa altfor meget ud over alle de Mødre, som selv sørger for og slider for deres Børn, og ogsaa over de Plejehjem, i Regelen Smaakaarshjem, hvor man helst vil stille Børnene som sine egne Børn. Og jeg foretrækker dog langt, at Bidraget skulde udbetales efter disse Love som en Ret for Mødrene i Trangstifælde, fremfor at de skal anmode Hjelpekassen og Fattigvæsenet om at afhjælpe de Mangler, som for en stor Del skyldes, at de administrative Organer ikke er fulgt tilstrækkelig med og ikke handler i Overensstemmelse med den vedtagne Lovs Aand og Formaal.

Til Slut vil jeg gerne gøre en lille Bemærkningsmærskilt om Lov Nr. 131, den ene af de to Love af 1908, der vedrører Bidrag til fraseparerede Hustruer. Den almindelige Regel, at Bidraget kan forhøjes eller ned sættes efter den bidragpligtiges Kaar og Forholdene i øvrigt, gælder ifølge Praksis, saaledes som denné Praksis blandt andet er stadfæstet ved Indenrigsministeriets Skrivelse Nr. 206 af 5. August 1895 og Justitsministeriets Skrivelse Nr. 240 af 2. Juni 1903, ikke, hvor Bidraget er vedtaget ved en Overenskomst mellem Parterne og derefter gennem Separationsbevillingen stadfæstet af Amtmændene, af Overøvrigheden. Denne Praksis virker, selv om den ganske vist er grundet i det almindelige Princip om Kontraktfrihed, meget ofte uheldigt, hvad jeg meget tidt har haft Lejlighed til at se i Praksis, idet en Hustru, naar Samlivet med Manden af en eller anden Grund bliver hende uudholdeligt, let vil være tilbøjelig til at nøjes med et alt for ringe Bidrag, det Bidrag, han tilbyder, blot for at blive af med ham. Derfor burde en saadan Overenskomst efter min Opfattelse overhovedet ikke stadfæstes af Overøvrigheden. Det burde aldrig i Separationsbevillingen vedtages, hvilket Bidrag Manden skal svare, i hvert Fald ikke, saa længe den Praksis overholdes, at det dermed er umuligt senere at forandre Bidraget, og navnlig bliver dette Forhold ganske urimeligt, naar der indtræder saa abnorme Prisforhold som i Øjeblikket som Følge af Krig eller Dyrtid. Ikke desmindre holder Justitsministeriet stift paa, senest ved en Skrivelse af den 17. denne Maaned, som jeg har liggende foran mig, at vedtagne Bidrag overhovedet ikke senere kan forandres.

Altsaa, fordi en Hustru som den her omhandlede i 1911 overhovedet ikke kunde tænke sig andet, end at et Bidrag af 10 Kr. maanedlig til hvert af hendes to Børn, hvilket den Gang svarede til det almindelige Normalbidrag, vilde være tilstrækkeligt, skal hun efter Justitsministeriets Opfattelse, selv om Prisniveauet paa Grund af Krigen, altsaa paa Grund af den Gang ganske uforudseelige Omstændigheder, hæves maaske 100 pCt., stadig nøjes med disse 10 Kr. i 18 Aar, medens Bidraget for andre Børn efter begge Love kan forhøjes! Jeg finder, at denne Praksis, som er slaaet fast for ikke længere end en Uges Tid siden, er alt for juridisk formel, og jeg mener, at efter det almindelige Princip om bristende Forudsætninger er der al Grund, ogsaa juridisk Grund, til, at der tages Hensyn til det praktiske Livs Krav, til Børnenes Krav, og jeg vil som Følge heraf tillade mig at anmode den højtærede Justitsminister om at udtale sig, om der ikke ogsaa efter hans Mening er Grund til, at denne Gruppe af fraseparerede Mødre maa kunne forlange for deres Børn at nyde godt af den almindelige Forhøjelse af Normalbidraget, som er vedtaget i de senere Aar.

Marie Hjelmer: Skønt det foreliggende Forslag ikke har nogen principiell, men en ren praktisk Karakter, skal jeg dog tillade mig i Anledning af dets Forelæggelse at fremsætte nogle korte Bemærkninger om de udenfor Ægteskab fødte Børns Stilling i Samfundet.

Der mangler sikkert ikke Medlidenhed hos nogen med disse ofte højst ulykkelig stillede Børn, Samfundets Stifbørn, som de tidt og med Rette er blevet kaldt. Naar der ved Børneloves Forelæggelse er blevet udtalt Frygt for, at man, naar man forbedrede uægte Børns Stilling, derved vilde fremme Usædeligheden, saa er der for mig i denne Synsmaade noget, der i betænkelig Grad ligner Fortidens barbariske Dømmen eller den gamle Praksis for Smed at rette Bager. Vil man ramme, da maa det være nødvendigt, at man rammer rigtigt, og det gør man langtfra, naar man straffer uansvarlige smaa Væsener for noget, hvori de er ganske uden Skyld. Hvis Lovgivningsmagten eller Samfundet vil straffe, da maa man vende sig til det rette Sted, til Forældrene og skærpe deres Forpligtelser overfor Børnene. Jeg tænker her naturligvis særlig paa Faderens Forpligtelser overfor Børnene, for han slipper endnu alt for let fra det. Hvis man sætter Børn i Verden, Væsener, der er en Del af en selv, ens eget